

Sygn. akt IV CZ 125/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa R. D., A. L., małoletniego K.D., małoletniego O. D., R.D., E. S. – D. i małoletniego S. D.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń SA w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lutego 2014 r.,

zażalenia powodów R. D. i E. S. – D.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 kwietnia 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił – jako niedopuszczalną - skargę kasacyjną powodów R. D. i E. S.-D. od postanowienia tego Sądu z dnia 30 listopada 2012 r. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje stronie od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania, kończących postępowanie w sprawie. Tymczasem powodowie zaskarżyli skargą kasacyjną wydane przez Sąd Apelacyjny postanowienie oddalające ich zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odrzuceniu ich apelacji. Oboje skarżący wnieśli

zażalenie na to postanowienie. Zarzucili w nim błędną wykładnię i niezastosowanie art. 398¹ § 1 k.p.c., jak również naruszenie gwarancji z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 176 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz błędną wykładnię i zastosowanie art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 591 ze zm.). Wnieśli o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Skarga kasacyjna wszczyna postępowanie wykraczające ponad zagwarantowany w art. 176 ust. 1 Konstytucji RP standard postępowania dwuinstancyjnego, wobec czego dopuszczalne jest ograniczenie jej zakresu w ustawach zwykłych (art. 176 ust. 2 Konstytucji RP). Dlatego też ograniczenie w art. 398¹ i 398² zakresu przedmiotowego tej skargi oraz ograniczenie w art. 398³ k.p.c. jej podstaw nie stanowi naruszenia wskazanych w zażaleniu przepisów Konstytucji RP

określających zasadę równości wobec prawa i prawo do sądu. Niezrozumiałe jest natomiast w czym skarżący upatruje naruszenie jego prawa do prywatności przewidziane w art. 47 Konstytucji.

Sąd Apelacyjny przeprowadził prawidłową wykładnię art. 398¹ § 1 k.p.c. i ustalił, że przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną mogą być tylko określone w tym przepisie orzeczenia sądu drugiej instancji (z dalszymi ograniczeniami wynikającymi z art. 398² k.p.c.), a więc prawomocne wyroki lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończące postępowanie w sprawie. Postanowienie sądu drugiej instancji wydane w postępowaniu zażaleniowym, oddalające zażalenie powodów na postanowienie o odrzuceniu ich apelacji nie należy do żadnej z wymienionych kategorii, nie jest bowiem wyrokiem, ani nie rozstrzyga w przedmiocie odrzucenia pozwu, ani też nie dotyczy umorzenia postępowania. Nie ma również żadnych przesłanek uzasadniających stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej w drodze analogii do postanowień orzekających w przedmiocie odrzucenia apelacji. Skarga kasacyjna prawidłowo została więc odrzucona jako niedopuszczalna. W związku z tym nie było możliwe przeprowadzenie merytorycznego badania zarzutów wskazanych w skardze, w szczególności zarzutu błędnej wykładni art. 112 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z przytoczonych względów zażalenie powodów podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.